

מ"ת 33935/04/16 - מדינת ישראל נגד חיים שיטריט

בתי המשפט

מ"ת 33935-04-16

בבית המשפט המחוזי

בירושלים

תאריך: י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016

המבקשת

המשיב

בפני: כב' השופט אלכסנדר רון

בעניין: מדינת ישראל

נ ג ד

חיים שיטריט

נוכחים: ב"כ המבקשת - עו"ד חן בן שלום בשם עו"ד אלונה נבות

המשיב וב"כ עו"ד אשר אוחיון

החלטה

1. כללי

החלטה בבקשה למעצר המשיב עד תום ההליכים, שהוגשה על יסוד כתב אישום המייחס לו חבלה בכוונה מחמירה ונשיאת נשק.

בתמצית הדברים, מייחס כתב האישום למשיב, כי ביום 27.3.16, לאחר שהגיעו מספר מעורבים לביתו, ככל הנראה על רקע סכסוך ישן בין אותם מעורבים לבין המשיב, ופגשו בו לצידו של אחר, יצא המשיב מהרכב בו היה (עם אותו אחר), ירה לעבר אותם מעורבים וברח מהזירה. כתוצאה מכך, על פי סעיף 5 לפרק העובדות של כתב האישום, חדר קליע לגופו של אדם (בכתב האישום, כונה - א'), וגרם לשברים מרוסקים בעמוד השדרה. למשיב אף לא היה היתר לשאת נשק.

2. הדמויות המעורבות העיקריות והערה מקדימה לדין ראיתי

א. כהערה מקדימה נמצא לציין, שנדרש בית משפט להבחין בין המעורבים הישירים, שגם הם נחלקים לשתי קבוצות, לבין ראיות ועדים הנהנים מחזקת אובייקטיביות. בקבוצה הראשונה של המעורבים הישירים נמנים המשיב ודמות מעט עלומה שכנראה הייתה לצידו, ובקבוצה

הלעומתית - מי שנפגע מאותה ירייה [להלן - אוראל]. קבוצה זו, בחרו ב"כ הנכבדים של הצדדים לכנות כ'חבורה'. בראיות האובייקטיביות, מספר רכיבים, אליהם אתייחס בהרחבה בנפרד.

ב. אשר לדמויות המעורבות. מצד אחד - המשיב, ודומני שאין הדבר במחלוקת של ממש, מצוי הוא בסכסוך אל מול החבורה או לפחות מי מבין אלה שהיו חבריה. המשיב, ממילא, עתיד היה לשמור בחקירותיו על זכות השתיקה. במישור הראייתי ייתכן שיהא נכון לציין כאן גם את בני משפחתו של המשיב, בפרט אשתו, שגם לדעת המבקשת, עשתה מאמץ להרחיק מעל פניה ופני בעלה כל חשד. הגם שהתרחש האירוע בשעות אחר הצהריים, גרסה רעייתו, שהמשיב, בכלל: **"אין לו סכסוכים, אף אחד לא הגיע ולא היה דבר חריג"** [שורה 38; הודעה מיום 27/3].

ג. ומן העבר שמנגד - החבורה שהגיעה לזירה בנסיבות אליהן אתייחס במעט בהמשך, אך במרכזן, ככל הנראה, הסכסוך אל מול המשיב שכבר צוין. בחבורה היו, למיטב הערכת הצדדים ועל יסוד חומר הראיות, כשבעה עד עשרה אנשים, כשזהות חלקם, גם בידיעת המבקשת. ראשית יצוין אוראל הנ"ל; שנית, אחד בשם נתנאל; שלישית, אחר בשם שימי; רביעית, בר שלוש; וכאמור ישנם גם נוספים.

ד. בד בבד, בפני בית המשפט חומר ראיות המלמד על עדים מסוימים, אליהם אתייחס בהרחבה, ולדעת הכל, לא יהיה נכון להתייחס אליהם כאל מעורבים.

ה. מי מבין אלה שבחרתי להגדיר כמעורבים לא נכון היה לשתף פעולה עם המשטרה, ומעל הצורך אף ארחיב מעט בעניין. אשר למשיב ובני משפחתו - עיין לעיל. ומצד החבורה - בולט שבכולם, אוראל, שלא נכון היה לכל שיתוף פעולה עם החוקרים, וזאת הגם שנפגע. לא בכדי לא נכון היה לכנותו כמתלונן, אף כי, למעשה, אמור היה הוא להיות. גם נתנאל או שימי או מי מבין אנשי החבורה, לא מסרו גרסה שיש בה ממש ובוודאי שלא הפלילו, בין את המשיב ובין כל אדם אחר, זאת הגם שנותנת הדעת, ואולי אף מעבר לכך, שידעו הם היטב מי הוא זה שירה, וגם על מה ולמה.

1. תמונת המצב אופיינית, אפוא, לסכסוכים בין מעורבים המעדיפים לנהל את ענייניהם לאו דווקא בצידה המואר של הלבנה. בנקודה זו נדרש בית המשפט במישור הראייתי לקבוע, כי, אולי מלבד רכיבים שוליים, שלטעמי אינם בבחינת העיקר, ככל שיש בפי מי מבין המעורבים דבר, וכמעט שאין כדבר הזה, נעדרים הדברים ערך ראייתי של ממש. ואך להמחשת הדברים בלטה לבית המשפט תשובת נציגתה הנכבדה של המבקשת ביחס להתבטאות מצד בר שלוש שזיהה, כביכול, את מי שירה, כמי שמראהו בדיוק הפוך ממראהו של המשיב אך כדי להרחיק ולשבש: **"העדים המעורבים, לא משתפים פעולה עם המשטרה. בגדול הם שותקים. בחקירה הראשונה בר שלוש שותק, בחקירה השנייה שלו כשהוא יודע שאל לו להפליל את המשיב או מי מצד המשיב בין יכולע לו, טורח לומר שהיורה נמוך ואלמוני... הרי זה הפוך מהמשיב וזה ירחיק את הסכנה. נתנאל שותק במשטרה, כולם שותקים"** [עמוד 7 שורות 18 - 21 לפרוטוקול]. כשלעצמי, אף אינני בטוח שאין מעט ממש בהערכת המבקשת, שבכוונה ביקש בר שלוש לתאר את דמות היורה כהפוכה מדמותו האמיתית, אך, מכל מקום, ברור על פני הדברים שלגרסאות בני החבורה אין כל ערך ראייתי.

2. עם זאת, קיימים, כאמור, עדים שאינם מעורבים, ובנקודה זו, נדרש אני לקביעה, שגרסאותיהם מהוות את ליבת חומר הראיות ועליהן יש לבסס את הדיון.

3. ראיות הנהנות מחזקת אובייקטיביות

אין חולקין, שאחת ויחידה היא השאלה שבמוקד הדיון: שאלת הזיהוי, היינו - מי היה זה שירה. ואלה הרכיבים בחומר הראיות המהווים את הבסיס לדיון.

א. עדת ראייה אחת, הגברת חנה איילון, שסבורה שזיהתה את היורה ולגרסתה נועדה חשיבות יתרה. לגרסתה, כאמור בהודעתה מיום 29.3.16 בשורה 8: **"הוא היה רזה וגבוה מאוד..." לא נער**. דומה, שלא יחלקו הצדדים ויסימו שהמשיב, אכן גבוה. מעבר לכך, אינני בדעה שהיה בדבריה כדי להסיר ספקות, ולהערכתה שאפו של היורה היה "קצת ארוך", אף בחרתי שלא להתייחס. משקל רלוונטי מסוים יש גם לנתון המחוזק במידה ידועה גם על ידי תיעוד חזותי של מצלמת אבטחה, שהיורה הגיע מהכיוון הנגדי - "ממול".

ב. ואולם, לעדה זו, נערך גם מסדר זיהוי בסמוך לאירוע ובו לא זיהתה את המשיב, ופשיטא שאדרש לייחס לכך משקל לא מבוטל.

ג. עד גבולי נוסף היה קטין, נ', שהגיע בסמוך, תאר מעט ממה שקרה אך, לגרסתו הוא: "**לא ראיתי את הפרצוף שלו, ראיתי רק את הדמות שלו**" [הודעה מיום 28.3.16 שורה 21]. בשאלת הזיהוי, ערכו המוסף של נ', אינו ניכר, אם כי, גם מדבריו עולה, שהגיע היורה מהכוון הנגדי לחבורה.

ד. בשלביה המוקדמים של החקירה נעצרו גם מי מבין אנשי החבורה, שגם בהם חשדה המשטרה. כאמור, לא שיתפו הם פעולה, ואולם לפחות האחד מביניהם, נתנאל, סיפר את שסיפר למדובב שהוכנס לתאו. יוטעם, שהעד האובייקטיבי, מבחינתי, הינו, כמובן, המדובב ולא נתנאל שלא מסר גרסה ואף אם יקרא בבוא העת לדוכן העדים, צפוי שלא ימסור. הראיה בפועל - התמליל, ועל כך בהמשך. נתנאל הפליל בביצוע העבירה את המשיב, אותו הזכיר מספר פעמים. עם זאת, באופן בו אמר נתנאל את שאמר, ואולי גם ביחס למניעיו, היה כדי להקים מספר טענות גם בפי ההגנה. אתייחס גם לכך בהמשך.

ה. המשטרה ביצעה גם איכונים המצביעים על כך שהגיע המשיב, ככל הנראה, לזירה בסמוך ולקראת האירוע [והגם שהמדובר בביתו, אין בכך כדי לשנות]: כאמור, הגיע, ועזב בסמוך לאחר היריות. יתר על כן, נערכו בזמן הקרוב להגעתו מספר שיחות בינו לבין שימי, שהיה, כאמור, יחד עם החבורה. ער אני להפרש של כשש/שבע דקות בין השעה הנקובה בתיעוד החזותי לבין מועדי האיכון. האירוע - 18:51; הסרט - 18:45. אך מקבל אני הבהרה המגולמת במזכר המצביעה על טעות בדיוק השעון שבמצלמה [גם המזכר - בכלל הראיות לכאורה].

ו. בסמוך נמצא גם צרור מפתחות ביתו ומכונתו של המשיב, וגם אם ביקשה ההגנה לנסות ולהסביר זאת, עצם הימצאות המפתחות מחזקת, אם לא מבססת ממש, את המסקנה שהיה הוא בזירה.

ז. החבורה, כולה או חלקה, ברחה מיד לאחר האירוע. חלק - למלון שלום המצוי מרחק לא רב מהזירה, חלק אחר - הסתתר בארון חשמל סמוך. גם עובדה זו אינה נלמדת אך מגרסאות מעורבים.

ח. אי שיתוף הפעולה של המשיב [ואף בני משפחתו] עם החוקרים הינה, מבחינתי, גם בחינת עובדה אובייקטיבית, ובהיבט הפורמלי אציין שבמידת הצורך יעידו על כך אלה שביקשו לגבות הודעות מפיו [ואולי גם מבני משפחתו], שיספרו שלא זכו מכיוונו של המשיב, לדבר.

ט. ולבסוף, גם עצם היעלמות המשיב לאחר האירוע לכמה וכמה ימים תוך ניתוק כל קשר אלקטרוני עם הסובבים אותו, ראוי שייחשב כעובדה אובייקטיבית. חומר הראיות מלמד על כך במובהק וב"כ המשיב אינו חולק על כך.

על יסוד ראיות אלה נדרש בית המשפט לומר את דברו.

4. הדין הראיתי המסכם

תחילה אתן ביטוי למסקנתי, שתשתית ראיתית קיימת, אך ניתן לסמן בה גם סדקים, שממשקלם, לא ניתן להתעלם.

א. נוכחות המשיב בזירה - מוכחת. האיכונים מצביעים על כך, ואם נותר עוד ספק, למשל, בשל ההפרש בשעה הנקובה בסרטים לבין האיכונים, יבואו מפתחותיו של המשיב שנמצאו בזירה וימלאו את החסר.

ב. וללמדך שאין על הפרק אקראיות בנוכחות בזירה של המשיב ושל החבורה, יבואו השיחות שנערכו לקראתה בין המשיב לבין שימי. ככל הנראה הגיע המשיב לאזור ביתו בידעו, שהחבורה, גם היא בדרך.

ג. לאחר כל זאת - נעלם מביתו לכשישה ימים. ואף טלפונית, לא ניתן היה להשגה. לדבריו

באחת מחקירותיו, בתשובה לשאלה שעליה בכל זאת נכון היה להשיב, אמר המשיב, כי היה בגמילה מסמים, אך נראית לי תמיהת המבקשת, מפני מה ולמה לא סבר לעדכן בכך את אשתו. שלא לדבר על כך, שאין בפני בית המשפט, ולו גם, ראשית ראייה לאמיתות טענה זו.

ד. וכשכבר החליט להסגיר עצמו, בחר לשמור על זכות השתיקה, ומעל הצורך אציין שהסברו שאין הוא סומך על המשטרה, אין בו כדי לספק. שתיקת נאשם מהווה חיזוק.

ה. הבריוח התיכון לשיטת המבקשת, גלום בתמליל המשקף את שאמר נתנאל למדובב. ראשית יוער, שער בית המשפט לכך, שהיה נתנאל עצור בחשדות רלוונטיים ולטענות שהיה לו, לפיכך, עניין להסיט את האש לכיוונים אחרים. אך במקביל, גם יודעים אנו שלחקריו לא הזכיר את המשיב, ואילו כל מטרתו היתה להשתחרר, כפי המשתמע מטענת הסניגור, סביר שהיה הוא עושה כן בחקירתו. רק למדובב, אמר. מכאן, שבהיבט זה, לא יהא נכון להימנע ממתן משקל לתמליל, גם אם לא משקל מוחלט. בשים לב לטענות הצדדים, קרא בית המשפט את התמליל בקפידה. נזכר בו המשיב מעמ' 38 שורות 25-26 ומעמ' 59 שורה 39. ולצד האמור: מן הצד האחד יש חשיבות בדברי נתנאל מהם משתמע שמוכר לו המשיב [עמ' 60 שורות 12 - 15], אך מן הצד האחר, רלוונטית גם טענת ההגנה שהפנתה לדבריו לפיהם לא פגש במשיב עד אז, הגם ששמע עליו, וזיהויו את המשיב, אולי, לא היה ישיר לגמרי: "כן, אבל לא נפגשתי איתו אף פעם, כאילו בפנים לא זיהיתי. לא (...) ידעתי מי זה" [עמ' 72 שורה 22 לתמליל]. אף דבריו לפיהם היה ליורה כובע [עמ' 64 שורה 2], מתיישרים עם הסתייגויות ההגנה.

סיכומי של הדיון הראיתי בערכו של התמליל מצביע על תחושת אותנטיות של הדברים מבחינת מי שאמרם (משקפים, אכן, את ראיית הדברים על ידי נתנאל). עם זאת, דיוק בדבריו (ודווקא בשל אמינותם) מעלה את השאלה, האם אכן הזיהויו היה אישי וישיר, או שמא, שמע נתנאל ב'זמן אמת' את שאמרו חבריו שלצידו, שאולי, באמת זיהו וידעו, אך לא את זיהויו הישיר. ובהינתן שאכן כך - זו ראייה שמקורה במדובב ששמע מעורב מביא את תפיסת תמונת המצב על ידי חבריו. לצורך החלטה זו אקבע, אפוא, שיש לתמליל ערך ראיתי ממשי, אך לא בלתי מוגבל. משקלו, לדיון והכרעה בהליך העיקרי:-

ניתוח שיחותיו של העורר עם המדובב הינו ניתוח מורכב הכרוך בכניסה לעובי הקורה, אשר ראוי כי יתבצע על ידי הערכאה הדיונית במסגרת ההליך העיקרי" [בש"פ 8291/15 מוניר אבו זעילה נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 15.12.2015].

1. ואולם, בד בבד, ניתן להצביע על מידה של כרסום בחומר הראיות ובמידה שתחייב את בית המשפט לתת את דעתו להשלכות הנדרשות. הנקודה הבולטת ביותר הינה הכשל בזיהוי של העדה חנה איילון במסדר הזיהוי שנערך לה, ומעבר לאמור יש להדגיש שאין בנמצא אף עד אחד שבכוחו לבסס כדבעי את זיהויו של המשיב כמי שירה. ואף אשר לגרסת נתנאל למדובב, אמר בית המשפט את דברו. גם לעובדה שבכל זאת היה במקום אחר שאיננו יודעים מי הוא, ואין וודאות בשאלה מה עשה, תורמת לגורמי הספק. ואף להתנהגות החבורה משקל מכרסם, ולו גם מסוים: התפזרות החבורה אינה מתיישבת בהכרח עם המצופה מקרבנות או ממי שלפחות אחד חבריהם קרבן תמים.

לסיכום הדיון הראייתי, אלה מסקנותיי. נוכחות המשיב בזירה, לטעמי, מוכחת. העובדה שהיה הוא [אולי ביחד עם אחר] בעמדה לעומתית לחבורה עמה נמנה אוראל, גם היא וודאית. העימות בין שתי הקבוצות, גם היא מוכח [מההקשר הכולל ולרבות מדברי נתנאל למדובב], ומכאן שסביר שהיה למשיב [ו/או לאחר שלצדו] מניע לירות לעבר החבורה. עם זאת - על כנה השאלה, האם זיהוי המשיב כמי שירה, הוא מעבר לתחום הספק הסביר (- לכאורה). היעדר זיהוי ישיר על ידי מי מבין העדים, כשלצידה העובדה שהיה לצד המשיב מאן דהוא נוסף בזירה (כנראה במכונית, ואולי לא יצא ממנה כלל; אין הדברים חד משמעיים), מחלישה במידה מסוימת את הראיות. בנסיבות שנוצרו, נקט כל אחד מבאי הכח הנכבדים בטיעון קטבי (התביעה: יש ראיות ככל הנדרש; ההגנה - יש ראיות פוזיטיביות לשלול), ולמאמץ לחזק את הקו בו נקט בטיעונים משלימים. בתוך כך נטען על ידי ההגנה כלפי עדים אפשריים שלא נחקרו, אך, לטעמי, בהינתן שלא הצליחה המשטרה לזהותם, ספק איזה טענה יש כאן; ובתוך כך נטען גם לאפשרות שהיה מקור הירי החבורה עצמה, אך ספק עד כמה מתיישב הדבר עם התיעוד בדבר ירי מהכיוון הנגדי. זאת, גם אם, נפגע אוראל מגבו. בהליך שאלה נסיבותיו, יש לטעמי להבחין בין הטפל לבין העיקר, שאותו פירטתי בהרחבה, ולהימנע מכעין נסיון להוציא מים מן הסלע: הראיות שפורטו מהוות את רב מניינו ובניינו של הדיון הראייתי, ובטענות הנלוות, ככל שבכלל יש בהן מעט ממש, וגם בכך אינני משוכנע, לא יהא כדי לשנות.

5. לשאלת עילת המעצר וחלופת המעצר

א. המסוכנות הנשקפת ממי שמבצע מעשים כאמור, ברורה על פניה ואינה נצרכת להסבר. יתר על כל זאת, על הפרק משיב שלחובתו עבר פלילי ממשי וריצה הוא כבר עד היום שנות מאסר רבות.

יש בנמצא, אפוא, עילת מעצר.

ב. עם זאת, יש בכרסום הראייתי כדי להשליך, ובנסיבות אלה לבית המשפט נכונות לבדוק את האפשרות לשחרר את המשיב לחלופת מעצר, גם אם מוקפדת שבמוקפדות [השווה, בש"פ 327/98 בנימין אלגאוי נ' מדינת ישראל, ניתן ביום 23.1.1998].

יכין שירות המבחן תסקיר מעצר בעניינו של המשיב, וכבר בשלב זה ניתנת לשירות המבחן הוראה להימנע מלבחון ומלשקול, אלא חלופת מעצר מוקפדת ביותר, לטעמי, לכל הפחות, תחת פיקוח אלקטרוני. מחומר הראיות עולה שאלה, האם אין על הפרק משיב הסובל מקשיים במישור הסמים. ככל שאכן כך, והדבר רלוונטי ועשוי להשליך על המסוכנות, יינתן לנושא ביטוי בשיקולי שירות המבחן.

6. להמשך דיון לקראתו יוגש תסקיר מעצר כאמור, ליום 6.6.16 שעה 14:00.

ליווי/שב"ס.

ניתנה היום, י"א אייר תשע"ו, 19 מאי 2016, במעמד הצדדים.